

Kis

LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

NÉMETH DEZSŐ

ÖRÖKKÉ NEKED

világod színeit
arcodról festi a szemem
tiltott gyümölcsök
nemesednek
tekintetedben
ketten vagyunk a kertben
bűnbeesett
gondolatodat;
világod színeit
festi a szemem
s virágos almafám
örökké neked termi
almáit
bűnös álmaimban

2019/2 132. szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Habos László

KERESLEK HOGY MEGTALÁLJ

Kiáltok, mert belém mart a magány,
kereslek, hogy megtalálj.
Látni vágyom horizontra feszített napot,
s hallani lelkemben suttogó visszhangot,
várom, hogy szavak nélkül szólj,
hogy könnyek nélkül mosolyogj,
hogy szegektől szaggatott kézzel öleljen,
s elárasszon fény-kegyelem.
Kiáltok, mert szétfeszlett az angyalszárny,
kereslek, hogy megtalálj.

LELKEK MÁTRIXÁBAN

Kell hogy meglásd önnön tekinteted,
hiszen belső csendben tükör a világ.
Mit álomnak véltél metamorf valóság,
mert lángnyelv vagy örök lángolásban,
tisztá hang csendbe szótt vallomásban,
ragyogó fény el nem tűnő szivárványban,
s hazatért tékozló lelkek mátrixában.
Kell hogy meglásd önnön tekinteted,
hiszen lélek vagy Teremtőd lélegző álma.

KÖDFÁTYOL REJT

Ködfátyol rejt távolságot,
hazugságot, igazságot,
csendet, káosz-rendet,
s minden elfeledett
sikolyt, csillag-halált,
zarándokvölgyben hagyott imát,
véres terheit múltnak,
ösvényét elhagyott útnak,

bánat-könnyeket,
világtalan tekinteteket,
elengedést, menekülést,
síron túli felismerést,
fájdalmát kimondott szónak,
méz-ízét tiltott csóknak,
rejteket lángoló titoknak,
és a hazatért tékozlókat.

NÉHA...

Néha jó lenne hallgatni,
s meghallani tiszta hangjait
az árván maradt csendnek.
Néha jó lenne letenni
a vállamra nehezedett terhet,
majd lehunytt szemmel felvenni
a halomból a legnehezebbet.
Néha jó lenne rálelni
elkeskenyedésére az útnak,
s nem této vázni,
menni, amerről a szelíd szelek fújnak.
Néha jó lenne hinni,
s mustármagként növekvő hitemből adni
a hitét vesztett hitetlennek.
Végre jó lenne tudni
e kimért időben megtudni
igazságát az időtlenségbe
menekült igazságnak,
s vérző lelkem fekete vermében
széttaposni csíráját
minden embertelenné tevő gázságnak.

*

Németh Dezső

Mitológia és isteni értelem

Fölhalmozott kihívások és a veszendő értékek idején a szubjektum szellemisége is esetlegessé válik. Így az ember a mértéktelenség kábulatába esve, az oktalan létezés-tudatot racionalizálja az anyagelvűség alapján. Ez a társadalmi tudattalanság világa, ahol az énség mindenhatósága zilálta szét a természetes összetartozást az egyéni szabadság téves értelmezésével. Valaha az ember élete volt a mérték, és az egyén szabadsága a sorsközösségen belül valósult meg. Az ember valaha tudta létezésének okát, mert a természet részeként élt, ma már nem tudja, hogy milyen ok áll létezése mögött, és azt sem, miért van a világ.

A képzelt tudás, rossz tudás, mert a technikai dölyf által mobilizált értelem a sablonos gondolkodást preferálja. Az ismeretek roppant áradása azt sugallja, hogy az ember képes legyűrni minden akadályt, holott a pusztaság és a történelem viszonylagossága relatív érték, olyan tanulság, amely sohasem hanyagolható el. Az öncélú lény önmaga keretei közt készít számadást, ezért senkinek sem tartozik számadással, vélt öntörvényűsége "vasráccsá" válik önmagán, és az élet méltánytalanságát éli át. Ez az állapot a megsemmisülésre mutat; ezért kell a különvált tények és ismeretek sokaságát egymáshoz rendelni, mert valójában a természet egészéhez tartozik minden.

Elértünk tehát rendeltetésünk talajához: szakrális értelmünk szülőanyjához: föld-anyánkhoz és teremtetőjéhez, az univerzumhoz; a mindenséghez.

Az ember az értelem kapcsán vált emberré, ősemlékezete a természet táplálta mítoszokban van jelen, ezért a mitológia igazabb, mint a vallás, mert a vallás az értelem egy-egy fragmentuma, míg a mitológia maga az „értelem”.

Amíg a vallások összessége sem tudta lefedni a mitologikus gondolkodást, úgy a mitológia a természet, a társadalom és a gondolkodás minden megnyilatkozására képes volt választ adni. A mágikus világgépet követő mitologikus világgép, a felhalmozott őstudásból vette analógikus és komparatív tudományát, amelyet képekbe sűrítve őrzött, és így tette kincssé az egyszerű értelem számára. Ezt az egyszerű értelmet az isteni értelem irányította, amit ma már mellőzöttségre ítelt a profán evilágiság tudata. Ez a tudat a túlzó fogalmi gondolkodásra épül, a Scientia sacra (Hamvas Béla: Szent tudás), azt mondja: „A fogalmi nyelv absztrakt, a szavak nem a valósággal, hanem a megszerkesztett ész-világgal állnak vonatkozásban.” ... „első a kép, amely az ember egészét megragadja, s csak ezután következik az érzelem, gondolat, a hangulat, amelyet a kép az emberben fakaszt.”

A mágikus és a mitologikus világnézet valláselőtti kulturális öröksége az emberiségnek, és egyben vallásfölöttsége megkérdőjelezhetetlen, olyan értelem-

ben, hogy a mitológia nem hordozza a megosztottság eszmeiségét, mint ahogy a sokféle vallás ezt eredményezi.

Meggyőződésem, hogy a vallások történeti alapjait is a mítoszok világában érdemes keresni, bármilyen sok a törekvés a vallási könyvek mítosztalanítására, alapos ismerettel feltárhatók azok a mitikus események, amelyeket a kánon szövegek alá próbáltak elrejtetni. Érdemtelenül lefokozott mitológiákat a fantázia mesevilágába sorozták be, holott életszerű tanulságaik ugyanolyan hitelesek és érvényesek napjainkban is, mint több ezer évvel ezelőtt. Göncz Árpád írja: „Eddig a szavakra fordított mítosz: nagyon ősi, és az emberiség mindmáig legteljesebb világképét tükrözi. A létről szól: az ember és mindenség, nő és férfi viszonyáról. Nem fogalmakkal: az emberiség, mikor a mítosz keletkezett, képekben gondolkodott. A kép pedig, amelynek mindenki ismeri a jelentését, legalább annyit mond, mint a legaggályosabb gonddal körülhatárolt fogalom. S legalább olyan pontosan, csak színesebben, mint az. Ez is, az is az embert körülvevő világ - a valóság - kifejezése.”

Itt természetesen nem az okos telefon által feltálat képekre kell gondolni, mert a kézben hordozott megszerkesztett agy, immár lassan az „agyunkká” válik, és lefokozza teremtő képzeletünket.

Tehát a mítosz nem öncélú időtöltésre kitalált mese, mert mindig valamilyen valóságápolón állnak istenes történetei. A mítosz „A létről szól”: Az élet elmúlik, a lét sohasem múlik el; az élet születik, a lét teremődik. Az ember alkotni, készíteni, csinálni tud dolgokat, de teremteni csak az istenek tudnak. Mind egy-azon ősi lételemre épül: egyetlen hiedelem tíz féle, száz féle mítoszával szülhet: az ismert természeti jelenség emlékeztetirányító hatásereje, mint mana, mint fétis, mint totem, mint deus sive natura, minden istenvízió árnyékoltabb varázsa, az idő nyakába kapaszkodva terjed: élteti új meg új változatát az élettér változása.

A természet szép és borzasztó. Spinoza szerint Természet és Isten ugyanaz (deus sive natura). Lehet ugyanaz kint, de bent az emberben más; ősi lételem: lélek és teremtés.

Budapest, 2019. márc. 16.

Habos László

KÖNNYEK NÉLKÜL

Csak állt ott mezítelen lábbal a hűvös járólapon, s szaporán vette a levegőt, miközben jobb keze önkéntelen mozdulattal talált rá a kézmosó csaptelep krómozott elzárójára. Szemét nem nyitotta fel, miközben megnyitotta a szelepet. A víz folyni kezdett. Mindkét kezével a hófehér porcelán kagylóra támaszkodott. Eltelt egy perc, talán kettő is, amikor kinyitotta szemét. Fejét kissé lehajtva tartva figyelte a zubogó vizet. Arcán megfeszültek az izmok, teste lassú zihálásba kezdett. Nem nézett fel a tükörbe. Fejét továbbra is lehajtva tartotta és néma zokogásba kezdett. Hosszasan zokogott könnyek nélkül. A fürdőszoba ablakán betévedt fény suhant végig a levélmintás halványzöld csempén.

A fájdalomba zárkózott magányt az utca zaja törte meg. Egy hangosan felbőgült autómotor hangja, amely a harmadik szomszédban levő autószerelő műhelyéből tört az utcára, felerősítette a téren összeverődött gyereksereg önfeledt zíváját. Az asszony lassú mozdulattal felemelte fejét, és farkasszemet nézett a tükörben feltűnt arccal. Semmitmondónak látta az ismerős, megviselt tekintetet. Nézte az arcot, amely még ily csapzottan is igazán szép volt, de nem látta a szemek régi csillogását. Izzadtságtól nyirkos, sűrű gesztenyebarna hajában már imitt-amott ősz hajszálak fénylettek. Nézte az ismerős arcot, mely kérdően tekintett rá. Majd mindkét tenyerét a zubogó víz alá

helyezte. A hús víz csiklandozta a már megnyugodott tenyeret. A remegés, mely néhány perce oly hévvel mozgatta a selymes bőrű hosszú ujjakból álló kézfejet, már elmúlt. Fészket formált a két tenyér és várt, amíg megtelt vízzel. A mélyen lehajolt fej és a felemelkedő vízzel telt, hirtelen szétnyílt tenyér találkozott, s nagy lendülettel zúdult a friss víz az asszony felhevült arcára. A fej felemelkedett, a tenyér-fészek ismét gyűjtötte a vizet, majd a mozdulatsor megismétlődött. A jobb kéz elzárta a csaptelepet, az összegyűlt víz még egy utolsót kluttyogott, majd eltűnt a mosdókagyló lefolyójában. A tükörben ismételten feltűnt arcon végiggördültek a vízcseppek. Miután az utolsó, a betévedt napfényben csillogó vízcsepp is tovagördült a ritka szempillákról, a kék szemek felragyogtak.

Az asszony kilépett a fürdőszoba ajtaján, de gyorsan összecsukta szemén a már felfrissült pillákat. Nem akarta látni az előszoba feldúltságát, inkább egy gyors mozdulatot követően leült a hálószoba ágyának szélére. A még nyirkos tenyerét rátette az ágyban fekvő fiú hajára. Tehette nyugodtan, hiszen az mélyen aludt. Többször végigsimította a szeretett arcot. Mozdulataira az arcbőrön sorakozott izzadságcseppek egyesültek és vékony patakként végiggördült az egyenletesen mozgó mellkason, majd eltűnt a gyűrött lepedőn. Az asszony nézte a gyógyszerek hatására mély alvásba szenderült fiút. Szépnek látta, mint mindig a nagyra nőtt kisfiát. Nézte a rövidre nyírt barna haj és dús szem-

öldök alatt a lecsukott szempillák rángató mozgását. Az arcbőrön, melyen ismételten végigsimította tenyerét, már megjelentek a bajusz és szakáll gyenge szőrszálai. A fiú testén csupán egy pelenkanadrág volt. Bal combján ott piroslott a küzdelem hevében született horzsolás nyoma. Egy erőtlen mosoly jelent meg hirtelen az asszony arcán. Maga előtt látta a fiú kérő tekintetét, amint gyógyító krémet követel majd, miután felfedezi lábán a horzsolás nyomát. Ismét felbődült az autómotor az autószerelő műhelyéből. Az asszony felállt, és a mintás könnyű pléddel, mely az ágy szélén pihent, betakarta az alvó testet. Tekintete tovasiklott, és a hálósza-
ba meszelt falára függesztett feszületen állapodott meg. A feszületen, mely az oly csodálatosnak képzelt új életének kezdeti ünnepi pillanatában az oltáron pihent. A feszületen, amely oly sokszor üzent már neki a csüggedés perceiben. A szoba ajtajából visszatekintve gondolatban még egyszer végigsimította gyermeke arcát.

Kilépett az előszobába, miközben maga előtt látta a pillanatot, amelyben a fiú még nyugodtan játszott kicsi autóival a nagyszoba szőnyegén, amikor ő még az ebéd készítésével foglalatzkodott. De aztán az a nyugalom egy pillanat alatt elveszett. A szőnyegen játszó fiú felpattant, arca elsápadt, majd hirtelen izzadtságcseppek tucatja jelent meg homlokán és nagy lendülettel, artikulátlan ordítás közepette megindult az asszony felé. Nem állta útját semmi sem. Erős kezétől könnyen felborult a szék,

arrébb csúszott a konyhaasztal és már ott állt, majd nagyot szólva csattant a lendült kéz, a falig hátrált édesanya védekezőleg a feje elé emelte karját. Az újabb ütés elől elsietett asszony papucsát lábáról elhagyva lépett az előszobába. A dühös fiú karja mindent lesöpört a konyhaasztalról. Törtek a tányérok, bukfenceztek edények, a tálból kihullott tészta szétszóródott a konyhakövön. A fiú nagy lendülettel igyekezett a menekülő édesanya után, de igyekezetében átesett a felborult széken, mely felsértette a bőrt bal combján. A hirtelen fájdalomtól egy nagyot ordított, majd a konyhakövön fekvé magasra emelt láb-
bal rúgkapált, leverve az asztalon maradt konyhai eszközöket.

Az édesanya sietve hozta a fiú nyugtató gyógyszereit, majd ügyes mozdulattal tette annak egy újabb hangos ordításra nyílt szájába. A fiú négykézlábra emelkedett, s úgy igyekezett az előszobába hátrált asszony után. Nagy lendülettel csapkodott a levegőbe, s miután eljutott a kisasztalig, az addig ott díszelgett virágot cserepestől ledobta az előszoba márványmintás kövezetére. A megrémült asszony közelebb lépett, amikor a fiú újabb dulakodásba kezdett, de egyensúlyát veszítve a kövezetre zuhant. Felállni már nem tudott, a gyógyszerek hatni kezdtek, a test mozdulatai elgyengültek, lelassultak. A lábak még tettek néhány erőtlen mozdulatot a gyermeke fölé hajló édesanya irányába. A fiú szempillái lassan le-lecsukódtak. Némi erőfeszítés árán sikerült az asz-szonynak az izzadságtól csúszós

testet elvonszolja a fiú ágyáig. A végiggondolt eseménysor már nem zaklatta fel az anyát. A miertre régóta nem találja a választ...

Az édesanya halkan becsukta maga mögött a hálószoa ajtaját, majd mezíten lábán óvatos léptekkel kikerülte a széttört virágcserepeket és seprűt, lapátot vett kezébe, hogy feltakarítsa az anyáknapi ajándékát.

*

Blahó Péter

AZ ÉG BÁNTALMAI

Réges-rég, amikor még volt Ég,
Tündökölt a vég.
Mennyeknek hívtunk,
Láttunk téged kéken, szürkésen,
olykor feketésen.

Réges-rég, amikor volt a Még,
S a gémesben egy vödör jég.
Az volt a Tél – de valahogy elteltél.
Bár, amikor feleltél azt hiszem,
olykor féltél.

Réges-rég, amikor még Volt,
A jelen megkopott.
Pedig nem volt rajta folt,
A múlt pedig lassan tovafolyt,
olykor odavolt.

Réges-rég, amikor... Még Ég Volt,
Szemünkkel láttuk,
S tudtuk - Színeid hangulat-vagyon,
Most telefon fénye ragyog,
olykor lemerül...

Doktor Virág

VESS KI MAGADBÓL!

Vess ki magadból huszonegyedik század!
Nincs alkatrészem hozzád passzoló.
Gépezeted része nem tudok lenni.
Keresem az alkalmas altatót,
mely segít: álmom mélységes legyen,
zajtalan s örök-életűvé tegyen.
Ez patikáidban nem kapható.

Nézd! Elalszom. Bárhogy ellenkezel,
szempilláimat nem uralhatod!
Nem állíthatod katonásan sorba
vágyaim sem! Tudom, nem biztató
ez számodra, s lényem ellenséges:
lélegzetvételem mesterséges
világodban nem elfogadható.

Ne ints óva, hogy nincs visszaút!
Léptem hadd legyen választható!
A múltba vágyom, a Temze partjára,
'hol nem készül rólam több fotó,
s ha szajhaként halok London utcáin,
szonettbe szövi szomorú óráim
egy ködös éjjelen Edgar Allan Poe.

*

Ötvös László

AZ EGYIDEJŰSÉG TITKAI

Nagyobb, Aki bennetek van,
mint ki van a világban!

Közel jössz hozzám
egészen közel engedél magadhoz...
Milyen jó vagy hozzám Uram?!

Élek többé nem én,
hanem él énbennem
a Krisztus - szeretetben...
titkos egyidejűségben...

Nagyobb, Aki bennetek van
mint ki ravasz a világban...

FÉNY ÉS HANGJA

Bizonyosan a megfényesedett
út-ösvényen sétálok,
félévszázadot meghaladta,
mióta csendesen itt járkálok.
A novemberi pajkos napfény
pajtásként közelít, s karol belém,
kacagva szinte repít, kezemben
a fénytartó, és az Ige felém
száll... megyünk találkozóra.
A temetőben a Fény súgja:
Minden fény - a tied is - emlékeztet
a fényesség titkos forrására,
Ki áthatja a Kárpát-medencét,
s életet terjeszt az öt világra...

Berekfürdő, 2009. november 4.

ÖRÖM AZ ÖLTÖZET

Zsoltár 30:12-13

Hálát adok Uram
a Te kegyelmedért,
olyan csodálatos az,
mint a déli verőfény...

Megköszönöm, hogy helyét
elkészítetted szolgáltnak,
és végezhetted a szántást,
vetést...

Elhoztad az aratás és
a szüret idejét,
sőt családommal és
barátaimmal ízlelhetjük
a gyümölcsök jó ízét...

Tornyosulnak felettünk az
ijesztő viharos felhők...
Szólj és engedd látnunk
az oszlást, a meghökkenést...

Öltöztess örömben a Te
újszövetséged magyar népét,
most, mindenkor és a
végidőben ... ámen.

*

Németh Dezső

Ábrámot tüzes kemencébe dobják.

Kaszdimban, a királyi áldozati kemence széles kőpadkáján körbe kisebb rangú harcosok álltak mozdulatlanul, lobogólángú kőmécsesekkel kezeikben. Már áttüzesedtek a kemence vörös téglái és tűznyelvek csapkodnak kifelé a hatalmas boltívek száján. A kemence körül mindenhol kíváncsi emberek sokasága várja az eseményeket. Halk moraj hallatszott mindenütt, mert feltűnt a lassan haladó menet az áldozati kemencéhez vezető feljáratú lépcsőnél. Három sudártermetű fehér ruhás mágus kíséri a bíborba öltöztetett Ábrámot. Utánuk a feketébe öltözött máglyamester két segédjével lépked. Az egyik kezében karikára tekert kenderkötél van, míg a másik hosszúnyelű dárdát visz a vállán. Közben megérkezik párducokkal vontatott harci szekeren Nimród és kísérete. Dobosok és a fuvolások diszkrét zenéje szól.

Nimród megálljt parancsol. Ábrámot és őreit visszarendeli a térre, ahová egy robosztus asztalt hoztak. Hatalmas cseréptálat helyeznek rá pirosra sült báránnyal, míg más tányérok finom gyümölcsökkel vannak tele. Aztán értékes jáspis ékszereket, aranyláncokat és lapis lazulival díszített koronát tesznek le egy vörös bársony párnára. Ezután az asztal elé vezetik Ábrámot, akit felismertek a mágusok és felkiáltanak: „Ez az ember az, akit felismerünk, akinek születésénél láttuk a nagy csillagot, amely elnyelte a másik négy kisebb csillagot. Elmondtuk ezt, Királyom, ötven évvel ezelőtt, de Táré áthágta

parancsodat és egy másik gyermeket hozott; amelyet te megöltél.” A király rendkívül felháborodott és megparancsolta, hogy hozzák elé Tárét, de Táré semmit sem tagadott, ezeket mondta: „Uram és királyom, az igazat hallottad, és amit a bölcsek beszéltek az igaz.”

Táré nagyon megrémült és hazudott a királynak: „Hárán volt, az én idősebb fiam, aki ezt a tanácsot adta nekem.” Amikor ezt Táré elmondta a királynak, a király elrendelte, hogy Háránt is dobják be a tüzes kemencébe Ábrámmal együtt. Háránt elkapták, megkötözték és Ábrám mellé állították, aztán így szólt a király: „No, Ábrám, hogy ne egyedül, éhesen és koldusként indulj örök utadra, Hárán elkísér téged, és amit itt látsz, az mind a tiétek. Egyetek, igyatok, ékítsétek fel magatokat, hogy az Alvilágban az anunnakik szívesen lássanak titeket.” Ábrám előre nyújtva a kezét, ujjával Nimródra mutatott, és ezt mondta: „Király, nincs szükségem semmire, mert az én Istenem megszabadít engem, a máglyád tüze nem foghat rajtam, még ma épségben eléd fogok állni, mert az én Istenem nem faragott bálvány, nem festett kép, hanem mindenható égi valóság.”

A király összesűgött a mágus táltosokkal, azután dühösen kiáltott: „Vigyétek előlem ezt az átkozottat, és égjen vele együtt áruló testvére Hárán is, hogy megtisztuljon immár Sineár földje!”

És elvitték mindkettőjüket, Ábrámot és Háránt, a testvérét, hogy bevigyék őket a tűzbe; és a föld minden lakosai és a király szolgái és fejedelmei és minden asszony és a kicsik ott voltak, állva felettük azon a napon. És a király szolgái vették Ábrámot

és bátyját, és megfosztották őket minden ruháiktól, kivéve alsó ruhájukat, amely rajtuk maradt. És megkötözték kezeiket és lábaikat len zsinórokkal, és a király szolgálai felemelték őket, és mindkettejüket a kemencébe vetették. (*Jásár Könyve 12*)

„Meghala pedig Hárán, az ő atyjának Thárénak szemei előtt, az ő születésének földjén, Úr-Kaszdimban.” (*1Mózes 11: 28*)

De az Úr szerette Ábrámot, megóvta a tűztől; kötöző zsinórai leégtek róla, de Ábrám sértetlen maradt, és ő köröskörül járkált a lobogó tűz lángjaiban. Hárán, azonban hamuvá égett, akik tűzbe dobták azok is megégték, és tizenkét férfi közülük meghalt. Ezután Ábrám éjjel-nappal sétált a tűz közepében három napon keresztül, és a király, Nimród szolgálai látták ezt, és elmondták a királynak, hogy mit tapasztaltak: „Íme, mi látjuk Ábrámot járkálni a tűz közepében, és még a kisebb ruhadarabok, amelyek rajta vannak nem égnék, de a zsinór, amivel meg volt kötve megégett.”

A király elment a kemencéhez és látta, hogy Ábrán ide-oda járkál a tűzben és látta Hárán elégett tetemét és rendkívül elcsodálkozott. Elrendelte, hogy Ábrámot hozzak ki a tűzből, de a lángok feléjük csaptak a kemencenyíláson és megégették őket. Amikor Nimród király látta, hogy szolgálai nem tudják megközelíteni a tüzet, szólította Ábrámot: „Ő Istennek szolgálja, aki a mennyben van, jöjj elő a tűz közepéből és jöjj ide élém!” Ábrám engedett a király szavának, kijött a tűzből és a király elé állt. A király így szólt Ábrámhoz: „Hogy van az, hogy te nem égtél meg a tűzben?” És Ábrám mondta a királynak: „Az ég és a föld Istene, akiben bízom, és akinél van

minden erő, ő szabadított meg engem a tűzből.” Minden király és fejedelem szemében csodálatos dolognak tűnt, hogy Ábrám nem égett el a tűzben, és Nimród király sok csodás ajándékkal halmozta el, és a fejedelmek és a szolgálak is sok ezüst és arany ajándékot és gyöngyöt adtak Ábrámnak és elküldték őt, ők elment békével. Aztán Ábrám kiment a király elől, és a királynak sok szolgálai követték őt; körülbelül háromszáz ember csatlakozott hozzá. Ábrám visszatért apja házába, és ettől a naptól fogva Ábrám az emberek fiainak szívét úgy terelte, hogy szolgálják az Urat. (*Jásár Könyve 12*)

Jegyzetek:

Jásár Könyve: Book of Jasher

<http://www.sacredtexts.com/chr/apo/jasher/index.htm>

A J.H. PARRY & COMPANY ÁLTAL 1887-BEN KIADOTT ANGOL NYELVŰ VERZIÓ MAGYAR FORDÍTÁSA (Jásár Jásár, Jasher könyve magyarul)

„A héberek és a rokon népek ősatyja TERAH (Tharé). A mítosz szerint Úr-Kaszdimban, „a káldeai Úr” városában (a hagyományos azonosítás szerint Dél-Mezopotámia Úr városa) élt, valószínűbb azonban, hogy az Ur helynév maga és TERAH családjának minden személyneve, ÁBRÁM-ÁBRAHÁM-ét kivéve”

(*Mitológiai ÁBÉCÉ, Budapest, 1985. 172. o.*)

Pseudo-Eupolemus és Pseudo-Jonathan nevű targumok is írnak Ábrám (Ábrahám) elégetésének kísérletéről. Ezzel kapcsolatban a Pseudo-Jonathan targumában ez van írva:

[És az történt, hogy amikor Nimród a tüzes kemencébe vetette Ábrámot, mert az nem imádta az ő bálványát és a tűznek nem volt hatalmában

akkor melléje álllok, ha pedig Ábrahám diadal-maskodik, akkor meg őmellé fogok állni." És amikor az összes ott lévő ember látta, hogy a tűz nem hatott Ábrámra, ezt mondták szívükben: „Nem Hárán e, Ábrám fivére az, aki teljes a varázslatokban és bűvöletben és varázsigével állította meg a tüzet, nehogy megégesse fivérét?" Ekkor azonnal tűz szállt alá az égből és elégette őt, és Hárán atyjának jelenlétében halt meg születésének földjén, amikor a kasdai [Nimród] által Ábrámnak, testvérének szánt tüzes kemencében elégett.] (*Bowker, Targums, 183, 187-188*).

Cengizhan Mutlu

Himnuszi Áldás Ábrahámért

Színarany bálványtól nincs remény, nincs étel.
Nimród ezt nem fogja fel.
Máglyafa ég, és füstje égig ér,
Ibrahimit a tűzbe dobják.
Neki nem fáj, nincs jajsza.
Ő fölkiált: „Istenem megment engemet.”
Igazat szólt a két angyal:
„A parázs hamuvá lesz, szikrái rózsákká válnak.”
Fordította: Németh Dezső

Az angol változat:

Hymn to the Blessing of Abraham

Idol made of pure gold give no hope, no food.
Nimrod doesn't comprehend this.
Wood burns (for the stake), smoke reaches the sky,
Ibrahim is thrown into the fire.
He feels no pain he doesn't groan
He says, "My God will save me."
Two angels had said it rightly.
"Embers turn into ashes, sparkles turn into roses.

A fenti áhítatot a mohamedán Cengizhan Mutlu írta. Nimród királyról szól, aki kitervelte Ábrahám meggyilkolását egyisten hite miatt, és azért, mivel nem volt hajlandó imádni bálványait.

Barcs János

TAVASZ

Elovdadt már csöndben a hó,
az egész határ sárban áll.
Duzzad a kenderáztató,
megszökött már a február.

Kantár nélkül fut a tájról;
kerge szél söpör utána.
Itt az új tavaszi mámor,
lélegzik a búzatábla.

A nyíres is ébredni kezd,
rügy pörsen az ágak hegyén.
fut a sok barázda-gerezd
egymást öelve könnyedén

BODZAVIRÁG

Nyári szélben száll a bodza
érett szirmát szélbe szórva,
röpteti sárga termését,
fejezi be rövid létét.

Isten tudja, hogy jövőre
lesz-e bodza –, mezők őre?
S virágzik-e újra szépen
Dráva menti mezőségben?

S eljön-e majd a szép tavasz;
a nyár lesz-e még ugyanaz?
Jöhetnek esők –, viharok,
nyárfák fölött szél csavarog...

Egy útszélén álló bodza
hajladozik, száll a bokra:
Jó lenne - előre látni,
hogyan tudnak a fák szállni?!

Németh Erzsébet

Hamvazószerda táján

Egyszer lehull a szerdák hamva,
vezekelj ember,
adj esélyt magadnak,
mert hiába nézel,
ha nem látsz lelkedig:
a mosoly kirakatában
bűn settenkedik,
a sátán szelídült,
csábító mosolya
megigéz észrevétlen,
s rabjává tesz, hiába hiszed,
nem vagy ostoba.
Hány nyilvános
és önvédelmében rejtőző
bűnös lapul!
Zendülő zsoltárunk bűnbánattalan...
Nagycsütörtök még messze van.

Segítsetek

Tudom:
egy reggel
arra ébredek
hogy valahol
ott messze
a feledésre ítélt
időkupacon
foszlik a neved
Ostobaság volt
léha álom – – –
de kibírni valahogy
segítsetek
a receptet megtalálnom!

Az elmúlás felé

Fakul a csend,
bekerít a nincs,
hiába várunk
angyalok szavára...
Sivatagsemmi -
Önmagunkra se
merőleges álmok
keringnek a létben,
majd origóba hullnak.
Mért kiáltanál?

Még mindig

Még mindig megismerlek,
fényévnnyi zuhanásból
is érzem illatod,
pedig nem mozdul semmi.
Csupán a várakozás
délköre öleli vállam...
hiszem, hogy te vagy.
Csak ne tépte volna ki
szívem a csalódás!

Talány

Gerincedre csiszolt csendek ülnek,
a fájdalom hullámai
hol tüzesek, hol hűsek.
Nem tudod meddig,
hová és miért tart az érzés:
önmagad féltése, vagy
a világba való elvesződés?

Nézz rám!

még egy ecsetvonás,
és naplemente..
még egy hunyorítás,
és fölszállnak
a vízről a csillagok.

HAIKUK

Emlékeinkkel
sas köröz szirtek fölött –
pocsolyába hull

*

Máglyát gyújt az est
távoli hegyek ormán
szívemben hamu

*

Álmok hegyén túl
az is lehet, hogy innen
beleszédülünk

*

Szirtről dallamok
bíbor gyöngy hull alá
sziréna-sikoly

*

A csodák föntjén
Isten küszöbe előtt
lehorgonyoznék

*

Béke sose lesz
Golgota homlokára
mély ráncok égtek

*

Sziklakő-ezüst
irigység vére serked
kedvem pettyezi

*

Lehunyja szemét
nagyot sóhajt a magas
ugrani készül

*

Odafönt mi van
a mindenség csúcsán túl
vérző szöghelyek?

*

Oromra száll föl
a nyáresti harangszó
arcunkba látni

*

Egyre csak följebb
ormára kárhozatnak
áldott zuhanás

*

Radmila Markovic

VÁLTOZÁS

Pillanatba bújt változás
veled játszik, hiteget
a semmivel folyik,
percekkel karöltve halad az életed.
Agyad, a lázadó, dühbe öltözködve
sem örökös, eredménye értelmetlen.
A létezhetetlen felé pillantasz egyet,
máris nyugtatod síró gyermeked.
gagyogsz, gügyögsz, megszoptatod
lelkedben érzed a pillanat varázsát,
hallani véled az illatos szellő ságását,
ami hirtelen elillan a következő sarkon.

Dallal úzi el a csendet a telefon
felveszed, majd gyorsan leteszed,
ismeretlen hang mit akart tudni,
egyedül élsz-e, ha magányod vásárlással
töltöd fel, neked van pénzed,
jó préda leszel ezen az éjjelen.
Pillanatba bújt változás
veled játszik, hiteget
pillanatnyi döntés-szülte ok,
ezek után, már az okozat kopog.

FILMKOCKÁK

Minden ember a világmindenség ereje,
ezért lehet olyan, mint a fegyverek dörgése,
ezért lehet olyan, mint a végtelen szeretet,
egyikkel romba dönt, másikkal féltve átölel.

filmkocka

Mezítelen ifjúságom prédáját ölelem,
a perceket kacéran, nevetve élvezem,
minden lehetséges, jól fölfegyverkezem
a kíváncsi Éva pipiskedik ki belőlem.

filmkocka

Kihalt pusztában haladok botra támaszkodva,
hangot hallok, engem hív, dicsekedve ordítja:
„Nézz rám! Erősebb vagyok száz embertől és tőled!”
Mosolygok, legyintek, egykedvűen tovább megyek.

filmkocka

Sziklás talajon botladozok, a szakadék szélére érek.
Nem ereszkedek le se kötéllel se nélküle, az eszement
lépjen előre, már sok sikoly hasította itt át az eget.
Nekem nem kell a meghitt utolsó ölelés nélküli nem-lét
csak a szakadt cipőm búsulna a sziklamélyedés közepén,
felesleges a gondolat, úgy sem fogok leugrani, nem én.
Fekete felhők tornyosulnak fejem felett, valahol ház ég,
vagy talán égő test világít a sötét ég kellős közepén.

A vetítés utolsó filmkockái

Most változik minden, mert a hajnal hasad,
a reggeli imámmal Istenhez száll a sóhaj,
gyarló emberi lényem nem lehet elrejtteni,
mégis a mennyország kapuján fogok kopogni.

*

Halász Imre

DAL

Székely Mihály-díjas barátomnak, Somogyi Gyurinak

Mennyi sírig tartó szerelem!
Mennyi halálíg tartó barátság!
– mennyi mindent is szerettünk volna.

Lassan száll a füst:
szél égeti az utak porát.
Akárhova nyúlok: homokot kotor az ujjam.
Akárhova nézek: ballag a világ,
megy a betonúton,
biciklit tol
vagy teli batyuval
húz egy iszonyúan nagy
üres kiskocsit –
Vagy még indián tolldísszel rohan le a dombról –
Vagy a dombokat hordják már súlyos dömperek –

Megy e bolydult bolygó feltartóztathatatlan,
betemeti az ismerős utakat maga után vagy
házakat húz rájuk
vagy beveti csalánnal.

Mindenképpen csalunk!

A régi barátok arcát
egész városrész takarja.

Bár még nem tükörben,
nem is az ágyban,
a fiatal lányok suhanó szemében
tovább öregsünk.

1984

Lelkes Miklós

A VÁLTOZÁS

A változás megy, előre, ne tagadjuk,
de lehangoló mégis, mit örökölt
a költő, visszas, vergődő világot, –
hát szól, bosszúsan, arról: mily furcsa föld

e Föld, a rosszul elképzelt istenekkel,
s elesettekkel! S hány erkölcsi halott
papol, álszentként, Szépségről, Hazáról,
s hány ostobaság vált ki utálatot!

A költő tudja (habár hiába tudja)
miért erősek elképzelt istenek,
s mögöttük ott a szemforgató Érdek,
s az Értelem, ha gyógyul is, még beteg.

Alkudni rosszul elképzelt istenekkel
rosszabb, mintha az ember ott, egyedül...
Nem sejtette Radnóti sem, a Költő,
mikor vallásból vallásba menekült?

Nyilván nem. Így lesz az útkereső Költő
hirtelen naggyá, áldozatként merész,
s felmagasodik a Vers, ha kívárja
azt a kegyetlen-áldott tarkólövést.

Ha kívárja, – de volt, hogy ki sem várta
a Vers, mert előbb hagyta el a remény.
S látja ma Vers azt: hányfajta zsidó van,
s hány keresztény szív becstelen-kőkemény?

Az a vers nagy Vers, - de korántsem irigylem.
Tarkólövés, igaz, jó volna, de
versem maradjon álomtelt kisember,
s halál se juttassa majd el messzire,

mert jó szeretni, éppúgy, mint nem szeretni,

és kisemberként látni: szeretni kell
a Jót, – és bátran gyűlölni a Rosszat,
miről a gyáva nép ma szólni se mer!

A Változás? A rossz világ megy, előre.
Hideg szíveken áthullámzik meleg:
a Bajszos után jobb emberek jöttek,
mikor a Bajszos már elszenesedett,

és gondolkodni elkezdett nem egy japán
(két bomba hozta rémisztő idejét,
s isten voltáról egy császár lemondott, –
még nem is régen mit el nem hitt a nép!).

A Változást jó és rossz közösen hozzák, –
az „akarom”-ok és „nem akarom”-ok,
s ameddig látok csak egy Istent látok:
a pusztító, s építő Anyagot.

A versem csupán csak álomtelt kisember,
s nem tetszik neki változás-lassúság,
de az Anyag titka még érthetetlen,
és önmagába rejti el önmagát.

Ám az Anyagban Lehetőség, s az tágul,
és jobb Hiteket szülnek múltó Hitek, –
még nem Jókat, csak jobbakat, de végül
tán szót ért Vele az Anyag: Istened.

A tenyerén ott van Végtelen Világod.
Átalakul Félhold, Csillag, Kereszt.
Anyag javítja önmagát: hibáit.
Az Anyag teremt meg jobb embereket!

Kis vers, kisember, kis, látni képes vágyak!
A Változás lassú, – de iránya jó.
Szeress, gyűlölj, kis vers, és Tettig érjen
küzdő Anyagból elküldött tiszta Szó!

(2019)

Lelkes Miklós

ADY ENDRE (1877 - 1919)

Nagy Költő volt? Igen, – de népe lomha,
és annak ma is inkább kell Szabolcska
primitívsége, ökörszemű hűség, –
mi sohasem egyszerű egyszerűség,

s a Hortobágy, csikós kurjongatások,
csaló látszatok, hogy fedjék az álmod,
mit Ő látott meg Szajna-parti fényben,
s ragyogtatott egy percre, de egészen

sötét már, igen, sötét ez az ország,
Tolvaj király játszatja „szent” bolondját,
s kövér népség elferdített keresztet
mutat (ingyen?), pojácák mennybe mennek,

földi mennybe, kis alantasok lopnak...
Becsületét el sem jött holnapoknak
már jó előre, – és hányan eladták!
Elvész szépség, igazság, lelki nagyság,

s Nagy Keretből, múltból, szemekbe néznek
(mit Ő nem ért meg): a keretlegények,
teremtmenyei vigyorgó, s kegyetlen
Rendszernek, mikor Krisztus a Kereszten

újra vérzett, míg üvöltött a légben
megvadított barom: „Krisztus nevében!”.
Még ma is önti ránk e múlt a mocskát, –
s nem szégyelled, meglapult Magyarország?!

Állj meg, magyar, egy szimbólumos szóra:
aki ma Téged véd, az – EURÓPA!
S a Költő, kinek Bakonya volt Párizs,
ma is melletted verseivel, s lát is,

hall is mindent... Figyelj jól a Hazádra, –
ne tévesszen meg a Butítás szája!
Korában Költőd már előre látott,
készülőben, vad, vágóhíd-világot,

s a „gyűjtogató, csóvás ember” szobra
újra itt, s gőggel néz a magyarokra,
s ami érték, azt új „urak” lerontják, –

nem érzitek „Hunnia trágadombját”?!

(2019)

LÁTLELET

Egyik benyal, a másik meg lenyel, –
mindent. Becsület? Az kit érdekel?

„Kormány konzultál”? Inzultál amaz!
S kis becsstelen nagy tolvajra szavaz.

Látszat-fény mögött piszkos és sötét
az ország, ahol árnyék lett a nép.

Hús-csont-vér Babel tornya bár ragyog,
ördög itt istent szennybe rángatott.

Papok jönnek, leköpnék Bibliát, –
példát mutat csuhás, csaló világ.

Sarlatán „gyógyít”, egyre nő a gyom,
s csodálkozhatsz „Vidám Vasárnap”-on.

Nincs undorod? Hiszed: ízlésed ép?
Annak tapsolsz, hogy fent egy alja nép?

Kóreseteit hozza bár e kor, –
tettéért itt, ki disznó, meglakol?

Kun Tibor

Vers - sírás

Ütik a nyelvem
A szavak
Ahhoz, hogy
Megírjalak
Néha még a
Szívem is csak
Bele szakad

A szoba sarkában
Most a saját
Árnyékomban
Fázom, de nagyon
A könnyem is
Egyre csak a
Térdemre csorog

Az életemet
Még így is csak
Foltozgatom
És magamon
Már nem nevetek
'Hisz tudom, még
Élnem kell

Mert a legszebb
Felemelkedésemből
Lesz majd a világon
Kívüli repülés
Amikor már én is
Megérinthetem
Ujjammal az eget

Ahol a szó
Engem már
Nem csak

Ver, és a
Sírásból
Többé vers
Sem lesz

Ezüstgolyó

Két dal közt a csendben
Fordítja el fejét az Isten
És zuhannak csillagok
A földre, mert nem érti
Senki, az égbolt
Ma mit is üzenhet
Üvölt a város
Múlnak el hirtelen
Életek, percek alatt
Fordul meg a megsebzett
Világ mindenében

Szirénák szólnak
Visongva, a távolság
Most megszűnik azonnal
Kék szövetét az
Égbolt leveti
A fehér arcokra
Félelem telepszik
Piros betűből erre szavak
Nem lesznek
A tévére tapadva mondunk
El imát, ne legyen több
Ezüstgolyó, ami elveszi
Tőlünk a csodát

Az óramutató csöndje

Fényedből hangokat
Teremt bennem a
Lelked, így talál
Békét a kimondatlan

Szó is a csendben

A néma filmben
Most magunkat
Nézzük a
Fekete-fehér
Képeken

És az utolsó
Filmkockán
Törik ketté
Bennünk az
Óramutató csöndje

Álmomban az égen

Kihunyt csillagokkal
Beszélgetek éjjelente
Az égen

A felhőtakarót
Már a fejemre
Húzni is félek

Titkokat mesélnek
Nekem az éjjeli
Lassú
Lebegések

Egy kihunyt csillag
Súgja fülembe
Álmomban már
Én sem élek

Ég és föld között

Izzó ágyneműk
Közt ébredve
Keresem az

Ég és a föld
Közötti
Vétlen
Repülésem

Ami nem enged
Engem a sötét
Csillagok közt
Maradni ott fent
Az égen, hogy
Soha ne lehessen
Vége, fényemnek
Örökidejének

Lassú lebegés

Az életnek felénél
Túl, már
Levetkőznek
Előtted a
Verssorok, és
A lassú lebegés
Legvégén
Már le merem
Írni Neked
Engem hiába
Szerettél

Mert voltam
Mellőled
Elgereblyézett
Falevél, voltam
Könyvedből
Kitépett oldal
Most visszafajtott
Lélegzettel figyeljük
Ahogy a lassú
Lebegés bennem
Már a legvégéhez ér

Farkas András

Az élet értelme fekete zongorákkal

És jöttek, csak jöttek sorban
Hatalmas hangverseny-zongorák.
És mindegyiken csak egy hangot
Le kellett ütnöm nyomban.
Az elsőt a legmélyebb hangot,
A következőn a következőt.
És csak jöttek, jöttek sorban.
És a fedelük feltámasztva.
Hogy jobban hallatsszon a hang,
A reggeli, messzi, mély harang,
A szerelemnek súlyos vére,
A szeretetnek szenvedélye,
Az életemnek újabb vétké,
A leányoknak legszebb éke.
A vétké, az éke, az étke.
Csak öltöztek mind feketébe.
A földön csak szabadon,
A légben csak lakaton,
Lezárva a veremben,
Letaglózva félelemben.
Csak ütni kellett az új hangot.
Nem maradt semmi utána,
A reménytelenség éjszakája,
A szerénytelenség vétké,
A szemérmertlenség kékje.
S a hangok már középen
Jöttek sorban, szerényen.
A normál Á, a barna.
Le kellett ütni, Isten barma.
A hang tiszta volt és fénylett.
Zongorista már nem remélhet.
És jöttek a zongorák szépen.
Ahogy jöttek, elmentek eképpen.

A billentyűk elefántcsontból
Villogtak a tisztaságtól.
A kortárs zenének vége:
Itt az új, az új szenvedélye.
Már csak három billentyű volt hátra,
Átmentünk, bele az éjszakába.
És nem láttam, hol kell nyomni?
Az utolsóhoz gyorsan léptem,
Nem ő következett, még nem.
De lenyomtam azt akarva,
Szűnjön meg a sok mihaszna
Zongora az én koromban.
Elszúrtam valahol ezt téve.
Tegnap este kihagytam kettőt,
És látnom kellett a teremtet.
Az ujját, a mutatót rám emelte:
„Ezért még bűnhődni fogsz beste.
Te reménytelen, haszontalan!
Miért nem ütötted le sorban?
Mibe került volna elvégre?
A csoda játékodnak vége.
Most mindjárt mehetsz pokolra.”
Az ujjával csak fenyegetett,
Mert nem küldött ő sehova.
Se mennybe, se pokolba,
Mert ateista a zongorista.
Nem való sehova, még pokolra
Sem. A legrosszabb teste
Az élet értelmét kereste.
És talált halomnyi gyászt,
És elküldött minden nászt,
A nőket messziről kerülte.
Az Istent sohasem tisztelte,
Mert hozott ennyi fájdalmat,
Igazságtanságot és rágalmat.
És vigyorogva csak nézte,
Hogy megy bele tönkre a népe.
„Miért teremtetted az embert,

Ha gyámolítani már nem kell?"
S felkelt a földről a zongorista,
Szeme az Istennel szembe nézett,
És a sárga földig lehordta,
Mert lett egyszerre goromba:
„Minek neked a rengeteg zongora?
Adnál inkább az embernek enni!
Nincs más hátra már,
Ebből a világból elmenni,
Hol Isten az úr,
Pedig nem érdemeli.”

Tartozni valahova

Beköszöntem, befogadtatok.
Bementem, kiutasítottatok.
Beugrottam, kirúgtatok.
Beszivárogtam, elgázósítottatok.
Kopogtam, kalapáccsal adtátok
vissza a ritmust a fejemen.
Tánccal jöttem hozzátok,
ruhámtól megfosztottatok.
Arannyal jöttem,
az aranyat velem megetettétek.
Ezüsttel jöttem,
a pénzt elkegyetlenkedtétek.
Bronzzal jöttem,
színesfém-telepre dobtatok.
Benéztem, szememet vették.
Behallgatóztam, fületem lenyesztétek.
Beszagoltam, jó volt az illat:
pörkölt emberhús szaga.
Betapogattam,
antrax-szal bélelt borítékot találtam.
Benyaltam a résen,
vadállat-csalétek volt éppen.
A szeretet, a szerelem,
a sziporkázó szenvedély vagyok.

Vagyok a kiszorított, kitagadott Atya.
Egy égi felhőn van a holmija.
Az Istennél lesz fogadása.
Oda Ő megy, vagy a klónozott mása.

Altató

Egyedem-begyedem tengertánc
Álmodjál szép borostyánt
Belé rejtve kis bogár
A szabadba sosem jár
A borostyán az kegyetlen
Amit bezár, menthetetlen
Nem aludni lehetetlen
Mert a tenger morajával
Duruzslással, kuruzslással
Mindenképpen elaltatok
Az álmod legyen színes
Repülésről leszel híres
Maradj bátor és merész
Légy igazi tengerész
Kihalászol sok borostyánt
Ebből lesz a szép köszöntő
Dísz lesz hattyúnyakadon
Te leszel a legszebb
haja-haja-hajadon
Borostyándísz lesz
még-a-még-a hajadon
A tenger csak zúg, nem adja
Könnyedén a borostyánt
Csak ha cserébe megkapja
Álmod legszebb mosolyát.

*

Doktor Virág

KERTEM

Már nem hagyom üresen
bevetetlen kertem.
Most a gyomot tépkedem
csomókban belőle.
Munka közben, otthon
és álmomban is kapálom
kifele a rejtett kint.
Bár rétegeibe nem lát
sem nőstény, sem hím,
és tarkón rúg az ütem,
megkínoz a rím:
nincs szükségem védelmezőre
mikor fegyvert szegeznek
homlokomhoz a szavak.
Ha nem hegednek be
a sebek, nem bánom:
tudom, egyszer eljutok,
a végső kegyelemhez.
Szavaimmal kertemet bezárom.
És ha elkapartam a magvakat mind,
nem kell, hogy megértsetek.
Gödrömtől távol lépjete!

SORSJÁTÉK

Egerben nincs oly' sok hajléktalan,
mint Pesten,
de bánatukat most magamra festem.
Lépteiket követem
kacsaringós köveken.
Öltözetük magamra öltöm,
mindet felebarátként köszöntöm,
és eljátszom a Messiást:
keblemre ölelem az összes piást.

Gyököt vonok kínjaikból,
négyzetre emelem mámoruk,
és nem hagyom, hogy föladják:
leszek a generátoruk.
Nem tehetek többet, tudom,
sorsuk a nyakamban csahol:
ma hatványozom mosolyukat,
mit kannás boruk arcukra pakol.

*

Botos Ferenc

ARS AMATORIA

ha még hullik a szilvavirág
amikor alszik a kedves
ha még készül a konyhában
a gőzölgő ízes leves
ha még reggel az ablak előtt
gránátszín rügyek ragyognak
ha még a Via Dolorosa
biztosan tévedés marad
ha még a lángbetűs „mene tekel”
nem perzsel fel minden falat
akkor még hullik a szilvavirág
amikor alszik a kedves

/a 44.-ik házassági évfordulóra, Katinak/

*

Németh Erzsébet

ÉSZLELÉS

Évcsuszamlások
önkéntes fényvesztés
(kötelezően)
tetők vad sörényén túl
lódobogású utakon
szétnyargalt történelem...
A sóvárgás fura egyenruhájában
menetelő/menekülő emberiség

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.
A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis **LANT** IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Botos Ferenc

KEMOTERÁPIA

/parafrázis J. A. versére/

először a tücskök
hallgatnak el
majd a madarak
korbácsként marnak
a táj húzába
az autóutak
maró méregként
ömlik a szennyes zaj
az elroncsolt táj
pórusaiban szerteszét
hajszolt álmú gyermek
izzadó öreg sorsos testére
borul az éjszaka
szennyes leple
Kálvária - domb
dübörgő motorok közt
csak egy pillanat
a hajnal kínja
ablaküvegen rezeg
dróthátú ég könnyezik
savas cseppeket
a temető felett
így élünk itt
tűnő évekkel és kedvvel
Isten sebzett kezéből
kihullott elrabolt Renddel

*

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ara: 250,- Ft.